

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 stycznia 2016 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Anna Kozłowska-Czabańska
Protokolant:	sekr. sądowy Aneta Rapacka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 12 stycznia 2016 r. w W.

sprawy E. Ć. i W. W. (1) prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych(...) Oddział w W.

o w przedmiocie podlegania ubezpieczeniom społecznym

na skutek odwołania E. Ć. i W. W. (1) prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 30 września 2014r., nr (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, iż stwierdza, że E. Ć. podlega obowiązkowemu ubezpieczeniu społecznemu z tytułu zatrudnienia na umowie o pracę u płatnika składek W. W. (1) prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...) od dnia 1 kwietnia 2014 roku.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 30 września 2014r., nr (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. stwierdził, że E. Ć. jako pracownik u płatnika składek W. W. (1) nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowym, chorobowemu, wypadkowemu od dnia 1 kwietnia 2014r.

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy podniósł, że analiza faktyczna i prawna zgromadzonego w toku postępowania wyjaśniającego materiału uzasadnia stwierdzenie, że E. Ć. nie podlega ubezpieczeniom społecznym z tytułu zatrudnienia u w/w pracodawcy, albowiem umowa o pracę zawarta w okresie od dnia 1 kwietnia 2014r., stanowi czynności zmierzającą do obejścia prawa i jako taka jest ona nieważna. Organ rentowy zauważył, że w trakcie postępowania administracyjnego E. Ć. oraz płatnik składek W. W. (1) nie przedstawili dokumentów i dowodów świadczących o faktycznym wykonywaniu pracy (vide: k.1-4 ar.).

Płatnik składek W. W. (1) – prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...) z siedzibą w W. w dniu 30 października 2014r. odwołała się od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 30 września 2014r. W uzasadnieniu odwołania płatnik składek podniósł, że E. Ć. była zatrudniona u niego w firmie na stanowisku pracownika biurowego. Jednocześnie płatnik składek stwierdził, że łączący go z E. Ć. stosunek pracy spełniał wszystkie

warunki wymienione w art.22 kodeksu pracy od których zależy możliwość skorzystania ze świadczeń ZUS (vide: k.3-4 as.).

Jednocześnie w dniu 6 listopada 2014r. odwołanie, od decyzji ZUS z dnia 30 września 2014r., złożyła E. Ć. Przedmiotowej decyzji organu rentowego odwołująca zarzuciła między innymi naruszenie przepisów prawa:

1. art.83 ust.1 pk.1 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych – poprzez wydanie decyzji administracyjnej w oparciu o błędne ustalenie stanu faktycznego, co miało bezpośredni wpływ na błędy w zakresie procesu stosowania prawa poprzez wadliwe ustalenie, iż E. Ć. nie podlega jako pracownik u płatnika składek (tj. W. W. (1)) obowiązkowemu ubezpieczeniu emerytalnemu, rentowemu, chorobowemu i wypadkowemu za okresy rozliczeniowe od 1 kwietnia 2014r.;
2. art.6 ust.1 oraz art.8 ust.1 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych – poprzez niewłaściwe zastosowanie niniejszych przepisów i błędne przyjęcie, iż E. Ć. nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym, jak również poprzez błędne przyjęcie, iż wnioskodawczyni nie spełnia przesłanek pojęcia ustawowego pracownika;
3. art.58 § 1 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964r. Kodeks cywilny w związku z art.22 § 1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974r. Kodeks pracy – poprzez bezprawne uznanie przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych nawiązanego przez wnioskodawczynię na podstawie umowy o pracę – stosunku pracy za czynności fikcyjną mającą na celu obejście ustawy, a w konsekwencji nieprawidłowe uznanie, iż czynność ta nie rodzi obowiązku ubezpieczenia emerytalnego, rentowego, chorobowego i wypadkowego;
4. przepisów art.6,7,8 i 11 w zw. z art.75 § 1, 77 § 1 oraz art.78 § 1 i art.80 oraz art.180 ustawy z dnia 14 czerwca 1960r. Kodeks postępowania administracyjnego;
5. art.7, 8, 32 i 67 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997r. – poprzez bezprawne ograniczenie wnioskodawczyni E. Ć. przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych prawa do zabezpieczenia społecznego.

W konkluzji uzasadnienia odwołania ubezpieczona wskazała, iż nie zgadza się z decyzją ZUS, albowiem nawiązany przez nią stosunek pracy był rzeczywisty, praca była świadczona rzeczywiście i faktycznie i nie ma żadnych podstaw prawnych do uznania, iż były to czynności fikcyjne. Nadto wnioskodawczyni w obszernym uzasadnieniu odwołania przedstawiła szczegółową argumentację faktyczną i prawną na poparcie zgłoszonych twierdzeń (vide: k.5-21 as.).

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołania z dnia 26 listopada 2014r. wniósł o ich oddalenie na podstawie art.477¹⁴ § 1 k.p.c. W uzasadnieniu swojego stanowiska organ rentowy zauważył, że na podstawie zebranego materiału dowodowego ZUS uznał, że umowa pomiędzy odwołującymi się nie została zawarta w celu faktycznego świadczenia pracy, a miała na celu jedynie uzyskanie świadczeń z ubezpieczeń społecznych. Organ rentowy podniósł, iż odwołujący już w momencie zawarcia umowy o pracę mieli świadomość, iż odwołująca nie będzie świadczyła pracy. Nadto pomimo wezwania przez ZUS strona odwołująca nie przedstawiła dowodów na faktyczne świadczenie pracy przez wnioskodawczynię na rzecz płatnika – w szczególności dokumentów sporządzonych przez E. Ć. zawierających jej podpis. Organ rentowy zauważył, że nie wskazano również klientów spółki mogących potwierdzić fakt wykonywania pracy przez wnioskodawczynię.

W ocenie ZUS przedstawione przez odwołujących dowody, na świadczenie pracy, w postaci dokumentacji kadrowo-płacowej należy traktować jako środek stworzony dla uwiarygodnienia pracy odwołującej, a nie faktyczny dowód wykonywania przez nią pracy. Zdaniem ZUS zawarcie umowy miało charakter pozorny i zmierzało wyłącznie do uzyskania wysokich świadczeń z ubezpieczenia chorobowego przez odwołującą (vide: k.38-40 as.).

Wskazania wymaga również, że strona odwołująca w kolejnych pismach procesowych (tj. z dnia 15 grudnia 2014r.; dnia 17 grudnia 2014r. oraz z dnia 15 kwietnia 2015r. - k.45-46 as., k.47-52 as., k.69-75 as.) popierała swoje dotychczasowe stanowisko, jak też przedstawiła dalsze argumenty mające wykazać wadliwość decyzji ZUS.

Natomiast organ rentowy w toku procesu, poza stanowiskiem wyrażonym w odpowiedzi na odwołania, nie przedstawił żadnej dodatkowej argumentacji, jak też nie zgłaszał żadnych wniosków dowodowych.

Zaakcentowania wymaga, iż strony postępowania do zamknięcia rozprawy w dniu 12 stycznia 2016r. nie modyfikowały zgłoszonych twierdzeń i wywodziły jak dotychczas (vide: k.151-152 as.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawczyni E. Ć. (urodzona w dniu (...)) z wykształcenia jest licencjatem - ukończyła (...) Wyższą Szkołę (...) w W. w 2011r. - w specjalności resocjalizacja społeczna nieprzystosowanych.

E. Ć. w zakresie dotychczasowej kariery zawodowej: w okresie od 1 października 2009r. do 1 grudnia 2009r. była zatrudniona w (...) na stanowisku pracownik ochrony; w okresie od 9 grudnia 2009r. do 16 lipca 2010r. była zatrudniona w (...) na stanowisku sprzedawcy; w okresie od 14 września 2011r. do 23 września 2011r. była zatrudniona w (...) na stanowisku pracownik pomocniczy produkcji; w okresie od 4 czerwca 2012r. do 31 października 2012r. była zatrudniona w (...) na stanowisku monter-nawijacz; w okresie od 5 listopada 2012r. do 5 sierpnia 2013r. była zatrudniona w (...) Sp. z o.o." w P. na stanowisku – nawijacza (z wynagrodzeniem 2100 zł) oraz w okresie od 7 sierpnia 2013r. do 30 listopada 2013r. była zatrudniona w (...) na stanowisku nawijacza.

Ponadto w latach 2011-2012 wnioskodawczyni była zatrudniona w Areszcie Śledczym na stanowisku pracownik biurowy z wynagrodzeniem 2100 zł brutto.

W dniu 1 kwietnia 2014r. E. Ć. zawarła umowę o pracę z płatnikiem składek W. W. (1) prowadzącym działalność gospodarczą pod firmą (...) z siedzibą w W..

Postanowieniu umowy przewidywały zatrudnienie E. Ć. na czas nieokreślony na stanowisku pracownika biurowego, w wymiarze pełnego etatu, z wynagrodzeniem w wysokości 2632 zł brutto – około 1900 zł netto. Termin rozpoczęcia pracy został oznaczony przez strony na dzień 1 kwietnia 2014r. Jednocześnie E. Ć. został powierzony zakres obowiązków, zgodnie z którym miała ona sumiennie i starannie wykonywać pracę i stosować się do poleceń przełożonych, które dotyczą pracy – jeżeli nie są sprzeczne z przepisami prawa lub umowa o pracę. Wnioskodawczyni została zobowiązana do przestrzegania: obowiązującego u pracodawcy czasu pracy, regulaminu pracy i ustalonego porządku, przepisów oraz zasad bezpieczeństwa i higieny pracy, a także przepisów przeciwpożarowych, tajemnicy określonej w odrębnych przepisach, zasad współżycia społecznego oraz miała dbać o dobro pracodawcy, chronić jego mienie oraz zachować w tajemnicy informacje, których ujawnienie mogłoby narazić pracodawcę na szkodę. Ponadto jako podstawowe obowiązki pracownika przewidziano: udział w szkoleniach z zakresu BHP oraz ochrony przeciwpożarowej i poddawanie się egzaminom sprawdzającym; dbałość o należyty stan maszyn, urządzeń, narzędzi i sprzętu oraz porządek i ład w miejscu pracy; stosowanie środków ochrony zbiorowej i indywidualnej oraz odzieży i obuwia roboczego zgodnie z ich przeznaczeniem; poddawanie się wstępnym okresowym i kontrolnym oraz innym badaniom lekarskim i stosowanie się do wskazań lekarskich; niezwłoczne zawiadomienie przełożonych o zauważonym w zakładzie pracy wypadku albo zagrożeniu życia lub zdrowia ludzkiego.

Zakres obowiązków na zajmowanym stanowisku pracy przewidywał, że czynności wnioskodawczyni polegają na sprawdzaniu prawidłowości wystawionych listów przewozowych, wprowadzaniu danych z listów przewozowych do komputera, tworzenie specyfikacji dla każdego klienta firmy, drukowanie faktur. Natomiast zakres uprawnień i odpowiedzialności przewidywał, iż odwołującą jest odpowiedzialna za kompletny obieg listów przewozowych w firmie oraz za nadzór nad prawidłową sprawozdawczością.

E. Ć., w dniu 1 kwietnia 2014r., została zapoznana z przepisami BHP, ochrony przeciwpożarowej, łącznie z posługiwaniem się gaśnicami przeciwpożarowymi oraz sprzętem ochrony osobistej (indywidualnej), jak też została zapoznana z normami z zakresu BHP (w tym z art.211 k.p., art.212 k.p., art.108 k.p., art.237⁹ k.p.). Ponadto odwołująca w dniu 9 stycznia 2014r. ukończyła szkolenie okresowe w dziedzinie bezpieczeństwa i higieny pracy i ochrony p.poż. oraz w dniu 1 kwietnia 2014r. przebyła badanie lekarskie potwierdzające jej zdolność do pracy na stanowisku

pracownika biurowego. W dalszej kolejności płatnik składek zgłosił E. Ć. do ubezpieczeń społecznych ze skutkiem od dnia 1 kwietnia 2014r. (bezsporne).

Wnioskodawczyni w okresie od dnia 1 kwietnia 2014r. do dnia 30 kwietnia 2014r. oraz od dnia 1 maja do 31 maja 2014r. potwierdzała obecność w pracy na liście obecności. Ze skutkiem od dnia 2 czerwca 2014r. (poniedziałek) odwołująca stała się długotrwale niezdolna do pracy – z powodu ciąży (bezsporne).

Płatnik składek wypłacił na rzecz odwołującej – do rąk własnych - wynagrodzenie: za miesiąc kwiecień 2014r. – w wysokości 1900,76 zł netto; za miesiąc maj 2014r. – w wysokości 1900,76 zł netto oraz wynagrodzenie i zasiłek za miesiąc czerwiec 2014r. – w wysokości 1905,87 zł.

Nadto płatnik składek odprowadzał za odwołującą należny podatek (PIT-4): za miesiąc kwiecień 2014r. opłacony w dniu 20 maja 2014r. w wysokości 166 zł; za miesiąc maj 2014r. opłacony w dniu 20 czerwca 2014r. w wysokości 166 zł; za miesiąc czerwiec 2014r. opłacony w dniu 21 lipca 2014r. w wysokości 161 zł.

W związku ze złożeniem przez płatnika składek do ZUS dokumentów zgłoszeniowych za wnioskodawczynię (dotyczących między innymi przebywania przez ubezpieczoną na zwolnieniach lekarskich), organ rentowy z urzędu wszczął kontrolę w zakresie dotyczącym prawidłowości zgłoszenia do ubezpieczeń społecznych i podstawy wymiaru składek za E. Ć. i w oparciu o zgromadzone informacje, w dniu 30 września 2014r., wydał decyzję, którą ze skutkiem od dnia 1 kwietnia 2014r. wyłączył wnioskodawczynię z ubezpieczeń społecznych (vide: k.1-4 ar.).

Od decyzji z dnia 30 września 2014r. wnioskodawczyni oraz płatnik składek złożyli odwołania.

Ustalono też, że wnioskodawczyni pochodzi z P. i jest mężatką. Dotychczas pracowała w miejscu zamieszkania oraz w W.. Motywacją do podjęcia przez wnioskodawczynię pracy w firmie płatnika była okoliczność, iż wraz z mężem miała kredyt mieszkaniowy na mieszkanie zakupione w P.. Pracę u płatnika składek poleciła i pomogła odwołującej w jej nawiązaniu - szwagierka K. Ć., która to była wcześniej zatrudniona u W. W. (1) na stanowisku pracownika biurowego z wynagrodzeniem 1450 zł netto. Szwagierka odwołującej tj. K. Ć. pracowała u płatnika składek od 2010r. przez półtora roku, a następnie zaszła w ciążę i korzystała z przysługujących jej uprawnień macierzyńskich, w tym z urlopu macierzyńskiego do dnia 19 lutego 2014r. Po urlopie macierzyńskim szwagierka odwołującej nie wróciła do pracy u płatnika składek, z uwagi na okoliczność, iż znalazła lepsze zatrudnienie w P.. W związku z tym na K. Ć. na swoje miejsce zaproponowała płatnikowi składek zatrudnienie odwołującej.

Z materiału dowodowego wynika, że wnioskodawczyni pracowała w firmie płatnika składek przy ul. (...) codziennie od godziny 8 do godziny 16.00 w zlokalizowanym tam biurze. Odwołująca w ramach swoich obowiązków pomagała płatnikowi składek w tym między innymi zajmowała się odbieraniem telefonów, rozliczaniem kurierów z przejechanych kilometrów (na tej podstawie płatnik składek ustalał wynagrodzenie kuriera), tworzeniem specyfikacji z miesięcy dla danych firm, archiwizowała dokumenty, wpisywała faktury w program DruceK. Odwołująca zajmowała się również przygotowaniem dokumentacji dla płatnika, którą to ostatecznie on podpisywał. Codziennie ubezpieczona wpisywała do systemu komputerowego około 200 faktur.

E. Ć. w biurze firmy miała swój komputer oraz ustalone miejsce pracy. Wszelkie polecenia służbowe wydawał odwołującej płatnik składek i to on kontrolował i nadzorował przebieg wykonywanej przez nią pracy. Podejmując pracę u płatnika składek ubezpieczona wiedziała, że jest w ciąży i o okoliczności tej poinformowała płatnika składek przed nawiązaniem stosunku pracy.

Poza odwołującą w firmie zatrudnieni byli też kurierzy podzieleni na dwie zmiany kurierskie, jak też z firmą płatnika (w ramach własnych działalności) współpracowały osoby zatrudnione na stanowiskach dyspozytorów. Każda zmian miała swojego dyspozytora. Praca dyspozytorów odbywała się od 8 do 18. Zatrudnieni w firmie kurierzy rozliczali się z wykonanej pracy z E. Ć. (w okresie jej zatrudnienia), a czynności te polegały na tym, iż kurier składał dokumentację związaną z wykonaną pracą, a E. Ć. dokonywała jej kontroli i rozliczenia (w zakresie tzw. kwitów kurierskich i list przewozowych oraz przejechanych kilometrów).

Ustalono również, że odwołująca była w pierwszej ciąży w okresie września 2013r. i w drugim miesiącu tej ciąży doszło do poronienia. Ponownie w ciążę wnioskodawczyni zaszła w 2014r. W kwietniu 2014r. ubezpieczona była w 3 miesiącu ciąży. Podpisując umowę o pracę wnioskodawczyni wiedziała, że jest w ciąży. Dziecko z drugiej ciąży (tj. M. Ć.) urodziło się w dniu (...) w P.. Po urodzeniu dziecka odwołująca przebywała na urlopie macierzyńskim, a następnie na urlopie wychowawczym.

Z materiału dowodowego wynika też, że stan zdrowia (pomimo ciąży) umożliwił ubezpieczonej podpisanie w dniu 1 kwietnia 2014r. umowy o pracę na czas nieokreślony na stanowisku pracownika biurowego, jak też zasadne było udzielane ubezpieczonej długotrwałego zwolnienia lekarskiego z powodu ciąży.

W zakresie dotyczącym płatnika składek ustalono, że W. W. (2) od 1 lutego 1995r. prowadzi działalność gospodarczą pod firma (...) z siedzibą w W.. Przeważająca działalność gospodarcza związana jest z pozostałą działalnością pocztową i kurierską (kod PKD: 53.20.Z.; i 49.41.Z)

W okresie 2014r. firma płatnika składek miała bardzo dużo zleceń tj. około 200 dziennie. Następnie w związku ze zmianami koniunkturalnymi w drugiej połowie 2014r. liczba zleceń stopniowo zaczęła spadać i ustabilizowała się w chwili obecnej na poziomie 50 kursów dziennie.

W okresie nieobecności wnioskodawczyni płatnik składek zatrudnił na jej miejsce pracownika do pomocy w osobie dotychczasowego kuriera firmy tj. T. J., który to de facto – świadczył na rzecz płatnika składek pracę w pełnym wymiarze czasu pracy z wynagrodzeniem w wysokości 2000 zł netto. Dodatkowo w okresie nieobecności wnioskodawczyni spowodowanej ciążą płatnikowi składek przy pracach biurowych pomagał również W. S. (w zakresie rozliczania kwitów kurierskich).

(vide: umowa o pracę z dnia 1 kwietnia 2014r. – w aktach rentowych oraz k.22 as.; zakres czynności pracownika z dnia 1 kwietnia 2014r. – w aktach rentowych oraz k.25 as.; oświadczenie pracownika o zapoznaniu się z przepisami bhp – w aktach rentowych oraz k.26 as.; zaświadczenie o ukończeniu szkolenia okresowego w dziedzinie bezpieczeństwa i higieny pracy i ochronie p.poż z dnia 9 stycznia 2014r. – w aktach rentowych; kwestionariusz osobowy z dnia 1 kwietnia 2014r. – w aktach rentowych; zaświadczenie lekarskie z dnia 1 kwietnia 2014r. – w aktach rentowych; listy płac za miesiąc kwiecień, maj i czerwiec 2014r. – w aktach rentowych oraz k.28-34 as.; przelewy do Urzędu Skarbowego za miesiące kwiecień, maj i czerwiec 2014r. – w aktach rentowych; lista obecności – w aktach rentowych oraz k.27 as.; wydruk z Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej z dnia 17 października 2014r. k.34 as.; wydruk z ewidencji Głównego Urzędu Statystycznego z dnia 15 października 2014r. k.35 as.; zeznania odwołującej E. Ć. złożone w charakterze strony k.65-67 as. , k.143-144 as. oraz k.152 as.; odpis skrócony aktu urodzenia k.76 as.; dokumentacja lekarska k.77-86 as. oraz k.87 as.; zeznania płatnika składek w charakterze strony k.96-98 as.; zeznania świadka K. Ć. k.98-99 as.; zeznania świadka T. J. k.99 as. oraz k.151-152 as.; zeznania świadka W. M. k.99-100 as.; opinia biegłego sądowego z zakresu ginekologii i położnictwa E. P. z dnia 13 lipca 2015r. k.116-117 as.; zeznania świadka W. S. k.143 as.).

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie: dowodów z dokumentów zawartych w aktach sprawy; dokumentów znajdujących się w aktach rentowych; opinii biegłego sądowego specjalisty ginekologa-położnika E. P.; zeznań świadków K. Ć., W. M., W. S., T. J. oraz zeznań ubezpieczonej E. Ć. i płatnika składek W. W. (1) złożonych przez nich w charakterze stron.

Zdaniem Sądu dokumenty, w zakresie w jakim Sąd oparł na nich swoje ustalenia, są wiarygodne, wzajemnie się uzupełniają i tworzą spójny stan faktyczny. Dokumenty nie były przez strony sporu kwestionowane w zakresie ich autentyczności i zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy, a zatem wynikające z treści tych dokumentów okoliczności należało uznać za bezsporne i mające wysoki walor dowodowy. Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadków K. Ć., W. M., W. S., T. J. nie znajdując podstaw do ich podważenia. Zdaniem Sądu zeznania powołanych świadków umożliwiły weryfikację zdarzeń przedstawionych przez odwołującą i płatnika składek zarówno co do okoliczności związanych z

nawiązaniem przez ubezpieczoną zatrudnienia w firmie płatnika składek, jak też co do samej okoliczności świadczenia tej pracy.

Sąd zauważył, że K. Ć., która wprawdzie jest z E. Ć. spowinowacona, w sposób przekonywający przedstawiła okoliczności związane z tym w jaki sposób wnioskodawczyni uzyskała wiedzę o możliwości zatrudnienia się w firmie płatnika składek. Zdaniem Sądu wysokim walorem dowodowym cechowały się zeznania świadków W. M., W. S. i T. J., którzy to potwierdzili faktyczne świadczenie pracy przez odwołującą. Przy tym Sąd badając wiarygodność zeznań pochodzących od tych świadków miał na uwadze występującą pomiędzy płatnikiem składek, a świadkami zależność, to jednak jej występowanie nie wpłynęło negatywnie na ocenę złożonych przez tych świadków zeznań.

Za wiarygodny Sąd uznał również materiał dowodowy w postaci zeznań ubezpieczonej oraz płatnika składek złożonych przez nich w charakterze stron. Zdaniem Sądu zeznania odwołującej i płatnika składek znajdowały potwierdzenie zarówno w materiale dowodowym w postaci dokumentów, jak też w materiale dowodowym w postaci zeznań powołanych świadków. Sąd zauważył, że co do zasady stan faktyczny niniejszej sprawy nie stanowił przedmiotu sporu pomiędzy stronami.

Nadto za cechujący się wysokim walorem dowodowym Sąd uznał materiał w postaci opinii biegłego sądowego specjalisty ginekologa-położnika, albowiem opinia sporządzona przez tego biegłego została wydana w oparciu o obiektywne wyniki badań odwołującej, zaś biegły sądowy jest specjalistą w swojej dziedzinie, posiadającym bogatą wiedzę medyczną i wieloletnie doświadczenie zawodowe. Sąd na podstawie uzyskanych od biegłego wiadomości specjalnych poczynił w sprawie ustalenia co do występowania ewentualnych przeciwwskazań w podjęciu pracy przez ubezpieczoną w dniu 1 kwietnia 2014r. oraz wpływu ciąży na jej zdolność do pracy po dniu 2 czerwca 2014r. Wskazania przy tym wymaga, iż w toku sprawy, strony postępowania nie podważały opinii, jak też nie wystąpiły z wnioskiem o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego – co pozwala na zakwalifikowanie tego materiału dowodowego jako bezspornego.

Zaakcentowania wymaga też, że Sąd oceniając osobowy materiał dowodowy wnikliwie zbadał występujące w zeznaniach odwołującej E. Ć. rozbieżności związane z tym, iż pierwotnie wskazywała ona, że podejmując zatrudnienie u płatnika składek nie wiedziała, że jest w ciąży. Sąd jednak miał w tym aspekcie na uwadze, iż ostatecznie wnioskodawczyni na rozprawie w dniu 28 października 2015r. przyznała, że wiedziała o okoliczności ciąży od dnia 24 marca 2014r. Zdaniem Sądu występująca rozbieżność była spowodowana zdenerwowaniem odwołującej związanym z przebiegiem procesu i samoistnie - początkowe wystąpienie tej nieścisłości - nie ma znaczenia dla ostatecznego uznania złożonych przez nią zeznań za wiarygodne.

Jednocześnie w zakresie zeznań płatnika składek W. W. (1) Sąd dostrzegł w nich pewną niekonsekwencję co do jego twierdzeń, iż ubezpieczona nie podpisywała listy obecności. Jak bowiem wynika z oferowanego materiału dowodowego w postaci listy obecności oraz zeznań E. Ć. - wnioskodawczyni potwierdzała okoliczność stawiennictwa do pracy w ten właśnie sposób. Nadto płatnik składek w trakcie postępowania administracyjnego przed ZUS samodzielnie złożył listę obecności wskazując, ją jako podstawowy materiał dowodzący świadczenia pracy. Okoliczność ta powoduje, iż zeznania płatnika składek co do tego, iż wnioskodawczyni nie podpisywała listy obecności nie zasługiwały na uwzględnienie.

Nadto Sąd zdecydował o pominięciu zeznań złożonych przez świadka L. K., albowiem w okresie, kiedy w firmie była zatrudniona ubezpieczona tj. od marca do czerwca 2014r. w/w świadek nie pracował. W związku z tym nie posiada on wiedzy na temat związany ze sprawą.

Reasumując powyższe materiał dowodowy zgromadzony w sprawie należało uznać za kompletny i wystarczający do wydania orzeczenia kończącego postępowanie

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołania E. Ć. oraz W. W. (1) prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...) - od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych(...) Oddział

w W. z dnia 30 września 2014r., nr (...) są uzasadnione i podlega uwzględnieniu.

Na wstępie rozważań prawnych niniejszej sprawy Sąd Okręgowy wskazuje, iż „postępowanie sądowe w sprawach dotyczących ubezpieczenia rentowego wszczynane jest w rezultacie odwołania wniesionego przez ubezpieczonego od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Ma więc ono charakter odwoławczy. Jego przedmiotem jest ocena zgodności z prawem - w aspekcie formalnym i materialnym - decyzji wydanej przez organ rentowy na wniosek ubezpieczonego lub z urzędu. Jest zatem postępowaniem kontrolnym. Badanie owej legalności decyzji i orzekanie o niej jest możliwe tylko przy uwzględnieniu stanu faktycznego oraz prawnego istniejącego w chwili wydawania decyzji. Mówiąc inaczej - o zasadności przyznania lub odmowy przyznania świadczenia decydują okoliczności istniejące w chwili ustalania do niego prawa. Postępowanie dowodowe przed sądem jest postępowaniem sprawdzającym, weryfikującym ustalenia dokonane przez organ rentowy...” (vide: Wyrok Sądu Najwyższego – Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z 20 maja 2004 roku, II UK 395/03, OSNAPiUS rok 2005, Nr 3, poz. 43.). Zdaniem Sądu Okręgowego przedmiotowe stanowisko Sądu Najwyższego pomimo faktu, iż odnosi się bezpośrednio do kwestii związanej z ubezpieczeniami rentowymi, to jednak na zasadzie analogii znajduje zastosowanie w niniejszej sprawie, albowiem tezy tam zawarte stanowią normy uniwersalne dotyczące bezpośrednio problematyki odwołań od decyzji organu rentowego. Ponadto stanowisko Sądu Najwyższego uwidacznia, że wiążący w sprawie jest stan prawny obowiązujący w chwili wydawania decyzji.

W aspekcie powyższego wyводу Sąd Okręgowy stwierdza, że naczelną kwestią sporną w niniejszym postępowaniu było rozstrzygnięcie czy ubezpieczona E. Ć. faktycznie od dnia 1 kwietnia 2014r. podlegała, czy też nie podlegała obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę przez W. W. (1) prowadzącego działalność gospodarczą pod firma (...).

Dokonując szczegółowej analizy przepisów ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U.2013. poz.1440 z późn. zm.) - zauważyć należy, że zgodnie z art.6 ust 1 pkt 1 ww. ustawy obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym podlegają, z zastrzeżeniem art. 8 i 9 (nie ma zastosowania w przedmiotowej sprawie), osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są pracownikami. Ponadto w myśl art.13 pkt 1 ww. ustawy obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu podlegają osoby fizyczne w następujących okresach pracownicy - od dnia nawiązania stosunku pracy do dnia ustania tego stosunku. Opierając się jedynie na powyższych zapisach ustawowych zauważyć należy, że nawiązanie przez ubezpieczoną E. Ć. stosunku pracy z W. W. (1) prowadzącym działalność gospodarczą pod firma (...), skutkowało objęciem odwołującej ubezpieczeniem społecznym od dnia 1 kwietnia 2014r.

Jednakże z uwagi na charakter decyzji organu rentowego oraz zawarte w treści decyzji stanowisko ustalenia wymagało, czy faktycznie wyczerpana została dyspozycja art.83 § 1 k.c., zgodnie z którym nieważne jest oświadczenie woli złożone drugiej stronie za jej zgodą dla pozorów. Jeżeli oświadczenie takie zostało złożone dla ukrycia innej czynności prawnej, ważność oświadczenia ocenia się według właściwości tej czynności. Organ rentowy bowiem podważył w trybie postępowania administracyjnego zasadność objęcia wnioskodawczyni ubezpieczeniem społecznym wskazując, iż umowa o pracę zawarta pomiędzy stronami w dniu 1 kwietnia 2014r. zawarta została pozornie w celu obejścia przepisów prawa (tj. w swojej istocie nawiązanie stosunku pracy zmierzało tylko do uzyskania przez odwołującą wysokich świadczeń z ubezpieczenia społecznego).

Sąd Okręgowy odnosząc się w pierwszej kolejności do elementu dotyczącego pozorności umowy o pracę zauważa, iż w tym aspekcie odwołać się należy do słusznego stanowiska Sądu Najwyższego z dnia 8 lipca 2009 roku (vide: wyrok Sądu Najwyższego pod sygn. akt I UK 43/09), w myśl którego pozornosc umowy o pracę (art. 83 k.c. w związku z art. 300 k.p.) ma miejsce nie tylko wówczas, gdy mimo jej zawarcia praca w ogóle nie jest świadczona, ale również wtedy, gdy jest faktycznie świadczona, lecz na innej podstawie niż umowa o pracę. W każdym przypadku decydujące znaczenie ma treść umowy i okoliczności faktyczne jej wykonywania. Dokonując analizy niniejszej sprawy przez pryzmat powołanego orzeczenia Sądu Najwyższego, zauważyć należy, że kluczowe w sprawie było ustalenie,

czy faktycznie była świadczona praca w związku z umową zawartą pomiędzy ubezpieczoną a płatnikiem składek oraz czy umowa ta miała charakter umowy o pracę. Oceniając powyższe kwestie Sąd w oparciu o przeprowadzone postępowanie dowodowe stwierdził, że umowa zawarta pomiędzy stronami miała zdecydowanie charakter umowy o pracę, albowiem spełniała naczelną przesłankę wynikającą z art. 22 § 1 k.p. W myśl tego przepisu (art.22 § 1 k.p.) przez nawiązanie stosunku pracy pracownik zobowiązuje się do wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem oraz w miejscu i czasie wyznaczonym przez pracodawcę, a pracodawca - do zatrudniania pracownika za wynagrodzeniem.

Postępowanie dowodowe (w tym materiał dowodowy w postaci dokumentów oraz zeznań świadków, ubezpieczonej i płatnika składek) wykazało, że ubezpieczona od dnia 1 kwietnia 2014r. była pracownikiem W. W. (1) prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...) i wykonywała pracę na stanowisku pracownika biurowego. W trakcie swojego zatrudnienia E. Ć. podlegała bezpośrednio pracodawcy W. W. (1) i to on decydował o harmonogramie jej pracy. Tym samym występowała ściśle podległość pomiędzy pracodawcą a pracownikiem. Nadto praca ubezpieczonej podlegała pełnej weryfikacji i kontroli, albowiem to W. W. (1) nadzorował proces pracy, w tym nadzorował dokonywane przez wnioskodawczynię rozliczanie kurierów oraz czynności związane z wpisywaniem faktur do systemu komputerowego. Ubezpieczona miała również ściśle określone miejsce pracy oraz stanowisko. Tym samym w ocenie Sądu stosunek łączący odwołującą i płatnika składek spełniał przesłankę wynikającą z art.22 k.p.

Z tych przyczyn Sąd uznał, że umowa łącząca strony była umową o pracę na czas określony i w żadnym wypadku umowa ta nie miała cech np. umowy cywilnoprawnej oraz nie była to forma współpracy w ramach działalności gospodarczej.

Jednocześnie ustalenie przez strony wynagrodzenia za pracę na poziomie około 1900 zł netto, w żadnym razie nie przemawia za pozornością zawartej umowy o pracę i okoliczność ta nie stanowi podstawy do uznania, że faktycznym celem zawarcia umowy było, jak podnosił to ZUS, uzyskanie wysokich świadczeń z ubezpieczenia społecznego (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 11 lipca 2007r. w sprawie o sygn. akt III AUa 341/07). Wynagrodzenie ubezpieczonej uzyskiwane przez nią w trakcie zatrudnienia było wprawdzie wyższe niż obowiązująca w 2014r. płaca minimalna, to jednak należy mieć na uwadze, że jej wynagrodzenie nie odbiegało od wynagrodzeń uzyskiwanych przez pracowników biurowych zatrudnionych na podobnych stanowiskach w firmach na terenie W..

Tym samym zdaniem Sądu ustalona przez strony wysokość wynagrodzenia ubezpieczonej na poziomie około 1900 zł netto nie wskazuje, aby jej celem było uzyskanie wyższych świadczeń z ubezpieczenia społecznego niż faktycznie należne, tym bardziej, iż gdyby celem wnioskodawczyni było w tamtym czasie wyłącznie uzyskanie wysokich świadczeń z ubezpieczeń społecznych to zapewne dążyłaby ona do uzyskania wynagrodzenia kilkukrotnie wyższego niż otrzymywane - co bezspornie przełożyłoby się na uzyskanie przez nią bardzo wysokich świadczeń z ZUS. W omawianym przypadku tego rodzaju sytuacja nie miała jednak miejsca co wyklucza zasadność stanowiska ZUS o dążeniu przez ubezpieczoną do uzyskania wysokich świadczeń.

W ocenie Sądu, przedstawiony materiał dowodowy zebrany w sprawie nie potwierdził słuszności stanowiska organu rentowego, że działania podjęte przez odwołującą i płatnika składek zmierzały w swojej istocie do uzyskania przez E. Ć. świadczeń z ubezpieczeń społecznych. W realiach niniejszej sprawy wykazane zostało przez strony odwołujące, że ubezpieczona była zatrudniona i faktycznie pracę świadczyła, jak też, że zatrudnienie to spełniało hipotezę z art.22 k.p.

Nadto Sąd miał na uwadze, iż z ekonomicznego punktu widzenia zatrudnienie wnioskodawczyni było całkowicie uzasadnione potrzebami pracodawcy. Jak wynika to z zeznań świadków firma (...) w pierwszej połowie 2014r. (tj. w okresie zatrudnienia wnioskodawczyni) realizowała bardzo dużą liczbę kursów tj. około 200 kursów dziennie. Dopiero w drugiej połowie 2014r. liczba kursów zmalała i ostatecznie ustabilizowała się na poziomie 50 kursów dziennie. Zdaniem Sądu oznacza to, że w okresie kiedy odwołująca była zatrudniona w firmie płatnik składek miał faktycznie bardzo duże zapotrzebowanie na pracownika biurowego.

Jednocześnie rozważając w niniejszej sprawie rozkład ciężaru dowodu Sąd zważył, że to na organie rentowym, który przyjął zgłoszenie wnioskodawczyni do ubezpieczeń społecznych i pierwotnie nie kwestionował tytułu tego zgłoszenia oraz przyjmował składki, spoczywa ciężar dowodu, że faktycznym zamiarem ubezpieczonej było podjęcie zatrudnienia

z zamiarem obejścia prawa. Sąd zważył bowiem, że zgodnie z normami generalnymi statuowanymi przed wszystkim przez art. 6 k.c. oraz przez art. 232 k.p.c. strona postępowania obowiązana jest udowodnić wszystkie swoje twierdzenia zgłaszane przez nią w sprawie. Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2001r. (sygn. akt I PKN 660/00) samo twierdzenie dotyczące istotnych dla sprawy okoliczności (art. 227 k.p.c.) powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą. Ponadto jak argumentował to Sąd Apelacyjny w Warszawie, w wyroku z dnia 13 kwietnia 2006r. (sygn. akt Sądu Apelacyjnego w Warszawie, III AUa 35/06), przedmiotem postępowania dowodowego są fakty mające istotne znaczenie dla merytorycznej oceny dochodzonego roszczenia.

Sąd opierając się na powyższym, w niniejszej sprawie miał na uwadze, że organ rentowy poza oparciem całej argumentacji na stanowisku wyrażonym w decyzji z dnia 30 września 2014r. nie wykazał w żadnym stopniu, iż jedynym celem ubezpieczonej było uzyskanie wysokich świadczeń z ubezpieczeń społecznych. Zdaniem Sądu zawarte w treści decyzji ZUS stanowisko jest mało przekonujące i wysoce subiektywne. Organ rentowy niezwykle lakonicznie odniósł się do złożonych przez ubezpieczoną dowodów, czynił ustalenia w oderwaniu od obowiązujących przepisów kodeksu pracy, jak też przejawiała postawę ocierającą się o dyskryminację co do dopuszczalność dokonania niektórych czynności prawnych przez kobietę w ciąży (jak chociażby zawarcie stosunku pracy). Zdaniem Sądu organ rentowy nawet nie przeprowadził w całości postępowania dowodowego, albowiem pomimo faktu zgłoszenia przez płatnika składek (w trakcie postępowania administracyjnego) jako świadka W. S. ZUS pominał przesłuchanie tej osoby. Tego rodzaju zaniechanie dokonane przez organ rentowy Sąd ocenił jako nieuprawnione i sprzeczne z obowiązującym prawem oraz jako prowadzące do wyeliminowania znaczącej części materiału dowodowego – co skutkowało wydaniem decyzji wyłącznie na podstawie dowolnie ustalonego przez ZUS stanu faktycznego.

Reasumując powyższe Sąd zważył, że organ rentowy w niniejszej sprawie poprzestał wyłącznie na poparciu twierdzeń wynikających z decyzji z dnia 30 września 2014r. i poza gołosłownym stanowiskiem nie przedstawił żadnego dowodu na poparcie własnych twierdzeń. Tym samym w trybie art.6 k.c. organ rentowy nie wykazał zasadności decyzji.

W ocenie Sądu Okręgowego zawartej przez strony umowie o pracę nie można zarzucić wady pozorności (pominięta została przez organ rentowy okoliczność zgodnego zamiaru stron nawiązania tego stosunku pracy, jak też okoliczność wypłaty wynagrodzenia na rzecz ubezpieczonej, fakt rozpoczęcia pracy w dniu zawarcia umowy o pracę oraz indywidualne ustalenie warunków wykonywania pracy przez odwołującą celem zapewnienia dla stron najdogodniejszej formy współpracy).

Reasumując przedstawione okoliczności Sąd uznał, że ubezpieczona E. Ć. podlegała obowiązkowemu ubezpieczeniu społecznemu z tytułu zatrudnienia na umowie o pracę u płatnika składek W. W. (1) prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...) ze skutkiem od dnia 1 kwietnia 2014r. - i dlatego też na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł jak sentencji wyroku.